"Превентивна парализа Цркве" – 2. део

Пише: Слободан Антонић
недеља, 12 мај 2013 18:02

Када је пре потписивања срамног Бриселског споразума покренута здружена пропагандно-криминала акција бриселског таблиода *Блиц* и вашингтонске мреже „сарадника за Балкан“ против СПЦ и њеног владике Василија, ту акцију сам био назвао „ п
ревентивна парализа
“. Њен циљ је, наиме, био да се неутралише СПЦ као последњи озбиљнији фактор отпора предаји северног Косова Приштини.

Акција се састојала из лавине написа у таблоидима о томе да је, наводно откривен „порно снимак“ на коме „ Качавенда орално и анално задовољава четворицу младића “ и да је тај „порно снимак“, према екслузивној информацији
Блица
, ”
анализирао Синод СПЦ
“. Онда се у међувремену испоставило да никаквог „порно снимка“ са „оралним задовољавањем четворице младића“ заправо и нема, већ да постоји само
мутни снимак полуупца двојице мушкараца
(од којих један личи на Качавенду). Али, жељени пропаганди утисак на публику је већ направљен, и „
српски владика у порно филму
“ постала је омиљена синтагма другосрбијанског интернет башибозука, али и многих „про-европских“ Срба навучених на
Блиц
.

Но ова пропагандна акција је ипак само делимично постигла циљ. Црква јесте у јавности „превентивно парализована“, али је и у таквом стању смогла снаге да се јавно
супротстави
срамном бриселском парафу. Нажалост, тај отпор Цркве није био превише јак – имао је далеко мање симболичке снаге него што је, рецимо, био својевремени отпор СПЦ Милошевићу 1992, 1996. или 1999. (видети:
Антонић

, стр. 129; 205; 282).

Наравно, ни отпор осталог дела јавности није баш био за узор. Избушен са свих страна здруженим деловањем „лажних патриота и правих издајника“ (да се послужим згодним изразом Ђорђа Вукадиновића), балон јавномнењског гнева због бриселске капитулације напредњачке власти брзо се издувао. Томе су свој обол, нажалост, дале и опозиционе патриотске странке, показавши необичан недостатак воље (или способности?) да заједно организују протесте. Разуме се да су успешно свој посао, као мутоводе и дезоријентатори, одрадили и лажнопатриотски „опинион мејкери“, коју су кренули да проналазе и „добре“ стране бриселске капитулације, или су пак нашироко објашњавал и како сироти напредњаци – те наше осведочене патриоте – само због претходне „издаје жутих“ нису имали другог избора него да сада и они „мало“ издају (ех, шта све чини то укусно ма сно копито J).

Но онда су Срби са севера Косова коначно одлучили да заиграју и као национални политички фактор. Позвали су да се у Београду, 10. маја, уприличи велики протестни митинг због бриселске капитулације, тако поставши окосница обједињавања патриотске опозиције (зачудо, све релевантне странке и организације су потврдиле учешће!?). Ако митинг успе, Срби са севера Косова добиће додатни легитимитет и политички ветар у леђа. Они у следећем кораку могу институционализовати свој отпор – проглашењем, рецимо, Скупштине АП Косова и Метохије, као легитимног политичког тела грађана Србије који тамо живе. Замислите присуство Патријарха том проглашењу и схватићете...

И схватићете, наравно, откуда одједном акција „превентивна парализа 2“, којој смо управо сведоци! Акцију је опет отпочео наш главни бриселски таблоид, „открићем“, пласираним на насловној страни, како је Качавенда „ радио за Удбу под именом Пабло “, да би одмах сутрадан тај лист наставио с „открићем“, такође на насловници, да је владика Филарет, према „

тајном досијеу српских безбедносних служби
“ обезбедио банкарски кредит за трошкове изборне кампање једне опозиционе странке (зар нису могли да нађу нешто боље?). Ова „открића“ су, разуме се, одмах пренели и остали другосрбијански медији
.

Није важно ако се убрзо испостави да је Филаретов или Василијев „ДБ досије“ једнако стваран као и „порно снимак“ са „четворицом младића“. Важно је само, опет, у „опасном“ тренутку застрашити, парализовати или компромитовати Цркву. Ово није први пут да се тако нешто дешава СПЦ и нема сумње да ће се њени архијереји умети носити и са тим. Али, далеко је важније да Црква ни милиметар не одступи од историјског задатка буђења оног најбољег у нама и очувања оног најважнијег што имамо. А то најбоље и најважније свакако да нису ни „датум“, нити „бриселски споразум“.

Стога се не треба бојати ни „тајних досијеа“, ни „снимака“, ни бриселских таблоида, ни тајних служби (донмаћих или страних, свеједно). Тачно је да имамо посла са опасним организацијама и опасним људима. Али, као што каже стара, добра лозинка – а ко ће ако не ми, и када - ако не сада?